

LBRIS

We know
books

The Suffragette Scandal

Courtney Milan

Copyright © 2014 Courtney Milan

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Scandalul sufragetei

Courtney Milan

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MILAN, COURTNEY

Scandalul sufragetei / Courtney Milan

trad. din limba engleză: Elena Macoviciuc . –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9060-9

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111

COURTNEY MILAN

Scandalul sufragetei

Traducere din limba engleză

Elena Macoviciuc

LITERA

București

Capitolul 1

Cambridgeshire, martie 1877

Edward Clark era dezgustat de sine.

Una era să-i facă o favoare cuiva, însă era cu totul altceva să ducă lucrurile așa departe. Acum Edward își făcea drum cu forța prin mulțimea agitată de pe malul râului, îmbrâncindu-se cu alți bărbați pentru un loc. Și cu ce scop? Ca să vadă câteva bărci care apăreau după colț, pe Tamisa? Nici nu știuse că îl cunoștea pe unul din membrii echipei Cambridge până nu citise ziarul de dimineață.

Și cu toate astea, era acolo. Ca toți cei din jur, se aplecă, atent, înainte. Ca și ei, își ținu respirația când văzu prima barcă. Dar echipajul de la bord era îmbrăcat în bleumarin, iar strigătele de „Oxford, Oxford!“ se ridicau într-un vuiet tumultuos în jur. Se aplecă, însă înainte să aibă șansa să se relaxeze, o altă barcă apărui, manevrată de bărbați în uniforme albastru-deschis. Strigăte competitive răsunară în jur.

Edward nu strigă. Se concentrează pe barca echipei Cambridge.

Trecuse aproape un deceniu de când îl văzuse pe Stephen Shaughnessy. Atunci, Stephen era un băiat. Enervant, ca o muscă care-ți dădea mereu târcoale. Edward se așteptase să simtă un val de nostalgie când îl văzuse pe bărbat. Poate înțepătura amară a vinovăției.

Dar nu putea să eticheteze sentimentele care puseseră stăpânire pe el. Niște lucruri întunecate, neclare, care-i dădeau inconfortabil târcoale, făcându-i mușchii să se încordeze și trimițându-i furnicături fantomă în degetul mic. Nici măcar nu erau emoții. Avea senzația că urma să apară o furtună, însă pe cer nu era nici un nor.

Stephen nu era decât o pată neclară de păr brunet și mușchi care se mișcau, însă Edward știa din ziare că era al treilea bărbat din barca echipei Cambridge. Acest lucru nu ar fi fost un motiv ca

Edward să-și fi părăsit căminul confortabil din Toulouse și să riște viața comodă pe care și-o crease. Cu toate astea, o făcuse. Încercase să-și eradicizeze idealismul, dar se părea că încă mai avea câteva principii naive.

În jurul lui, uralele mulțimii deveneau din ce în ce mai puternice, mai nestăpânite. Cursa era strânsă. Cămășile de un albastru-deschis ale echipei Cambridge se apropiau de Oxford. Edward se simțea ca o piatră solidă și nemișcată, în mijlocul unui val de entuziasm.

Nimic nu reprezenta mai bine fostele-i principii curajoase și irelevante decât acești oameni strânși pe malul râului. Toți se concentrau pe ceea ce era, în acel moment, cel mai important lucru din univers: bărbații din bărcile lor, care încercau să prindă vițeză în apa agitată. Nu exista decât alb și negru, corect și greșit, Cambridge și Oxford.

Și Oxfordul conducea cu un sfert de lungime.

Nu toată lumea era entuziasmată. În dreapta lui, la câțiva pași distanță, stătea o femeie care își ascundea plictiseala cu greu. Purta o rochie pretențioasă, din dantelă, care o făcea să arate ca o bomboană de zahăr. Destul de drăguță să te uiți la ea, dar bănuia că i-ar fi dat dureri de dinți dacă ar fi încercat să o guste. Femeia se ținea de brațul unui bărbat roșu la față și se uita spre râu cam la fiecare jumătate de minut. Era expresia clară a unei femei care fusese obligată să meargă acolo și încerca să se prefacă interesată.

Majoritatea celor care stăteau departe de țârm nici măcar nu încercau să-și ascundă plictiseala. Cursa era locul unde trebuia să fii, așa că veniseră ca să vadă și să fie văzuți. Ar fi trebuit să li se alătore și să lase poziția din primul rând de pe marginea apei cuiva căruia îi păsa de ce se întâmplă.

Însă chiar atunci privirea îi căzu pe o anumită femeie. Nu stătea în spatele mulțimii de plictiseală. Era cocoțată pe un scaun, ca să vadă mai bine ce se întâmpla. Purta o fustă închisă la culoare și o cămașă albă. Dar jacheta ei avea un stil clar masculin, cu linii puternice, panglici militare la mâneci și epoleți la umeri. Purta o pălărie masculină din fetru. O bucată de material în acea nuanță ciudată de verde-albăstrui deschis, cunoscută drept albastrul de Cambridge, îi era legată la gât, semănând cu o lavalieră. Nu se

prefăcea că era interesată de cursă, ci chiar era. Se aplecase în față cu aceeași concentrare a celui mai împătimit student, ca și cum ar fi putut să împingă barca cu puterea minții.

Edward plănuise să se ducă în spate, dar când încercase să înainteze prin mulțimea de pe țârm se dovedise că nu era chiar așa ușor. Bărbatul se trezi dus de curent spre femeie, ca și cum ar fi fost un satelit atras în orbita ei. În timp ce se apropia, văzu câteva șuvițe de păr roșcat care-i ieșeau de sub pălărie.

Femeia privea cursa atât de concentrată, încât nici măcar nu-l observă când ajunse la câțiva metri de ea. Se ridicase pur și simplu pe vârfuri, cu pumnii încleștați și privirea fixată asupra cursei.

Edward putea să vadă râul cu coada ochiului. Canotorii se apropiau de linia de final. Femeia se aplecă în față, ridicând un pumn în aer, ca și cum ar fi vrut să ovaționeze, după care icni, surprinsă.

Edward se întoarse înapoi cu fața la râu. Abia apucă să vadă ce se întâmpla. Un obiect întunecat zbură în aer, de pe țârmul opus. Strigătele de încurajare se transformară în țipete scandalizate. Și apoi obiectul acela, orice ar fi fost, lovi barca echipajului Cambridge, chiar în locul în care se afla Stephen. Obiectul se sparse și Edward văzu o pată de portocaliu aprins.

Avusese dreptate. *Într-adevăr* se apropia o furtună. Edward făcu un pas în față, cu maxilarul încordat. O furie crescândă îl acapara. Însă nu putea să facă nimic. Nu de acolo, de pe malul râului.

Acum își aminti de ce ura Anglia. Nu se mai simțise atât de neajutorat de aproape un deceniu, de când tatăl lui le ordonase lui Stephen și lui Patrick să se dezbrace până la brâu și îi biciuise în fața lui. De asta se întorsese. După toți acești ani, avusese în sfârșit o ocazie să facă ceva cu furia pe care o îngropase.

Barca era destul de aproape acum, cât Edward să-l vadă pe Stephen ștergându-se pe față. Un fel de vopsea portocalie, într-un înveliș fragil, fusese aruncată în el.

– Ce scandalos! strigă femeia cu lavaliera. Nu-i lăsa să te pună la pământ, Stephen. Arată-le cine ești!

Edward se întoarse spre femeie. Îl cunoștea pe Stephen? Misterul se intensifica. Era aici, îmbrăcată în culorile echipei Cambridge, însă îl susținea pe Stephen, ca și cum ar fi avut tot dreptul să facă asta. Nu avea idee cine ar fi putut să fie ea. Poate era logodnica lui,

deși nu auzise nimic de vreo logodnă. Știa sigur că femeia nu era o rudă.

Edward nu reuși să deslușească de la distanță expresia lui Stephen, dar nici nu avu nevoie de asta. Exista o anumită hotărâre în felul în care își ținea umerii, pe care Edward o cunoștea foarte bine.

Fratele mai mare al lui Stephen era prietenul lui cel mai bun. Stephen era cu cinci mai tânăr. În cel mai bun caz, extrem de persistent, în cel mai rău, enervant. Se ținuse după băieții mai mari, arătând exact ca acum: hotărât să nu fie exclus. Cu cât încercaseră mai mult să scape de el, cu atât se lipise mai tare de ei. Se pare că acea încăpățănare nu i se schimbbase, pentru că acum, bărbatul vâslea mai tare. Barca echipei Cambridge o luă înainte cu două sute de centimetri, apoi cu încă pe atât. Apoi conducea, trecând de barca arbitrilor, în uralele mulțimii.

– Asta o să-i pună la punct pe bădăranii ăia afurisiți, bombăni femeia de lângă el, care își ridică două degete la buze și fluieră, aprobator.

Nu avea în ea nici urmă de modestie. Femeile din Anglia se transformaseră de când plecase Edward. Erau schimbate în bine.

Tânăra își dădu degetele la o parte și, pentru prima oară, îl observă. Ridică o sprânceană, ca și cum îl provoca să o certe.

Nici o șansă. Edward se întoarse spre ea.

– Lasă-mă să ghicesc. E fratele tău? Arată spre Stephen. Știa că femeia nu era o rudă, dar nu avea de gând să-și dezvăluie propria conexiune. Ce urât a fost ce s-a întâmplat.

– N-a fost mai urât decât alte lucruri... Mă rog, nu contează, spuse tânăra, iritată.

Alte lucruri? Deci Patrick avusese dreptate. Stephen avea probleme și era posibil ca Edward să poată face ceva în privința asta.

– Și nu, nu e fratele meu, continuă femeia.

Nu avea nici un inel pe deget.

– Trebuie să fie un frate pe undeva, spuse el. Cineva e responsabil pentru toată susținerea pe care o arăți pentru Cambridge.

Arată spre lavaliera ei.

Femeia își ridică colțul gurii, ca și cum Edward spusese ceva extrem de amuzant, și nu voia să râdă, ca să nu-i rănească sentimentele.

– Fratele meu a fost într-adevăr la Cambridge, recunosc eu ea. Dar asta se întâmpla în urmă cu multe decenii. Nu sunt aici ca să ovăționez în numele lui.

– Deci ai prins gustul sportului, în timp ce fratele tău avea...

Se opri. Nu se pricepea să ghicească vârsta. Niciodată nu se pricepuse. Dar avea dubii că femeie ar fi putut fi altceva decât un copil mic în urmă cu câteva decenii.

Femeia pufni.

– Îl cunoști pe unul din canotori, cel care a fost lovit cu vopsea. I-ai strigat numele...? încercă Edward din nou.

– A, da, Stephen Shaughnessy. E bine să păstrăm o camaraderie între noi, neadaptații de la Cambridge.

– Neadaptații? Bărbatul se încruntă, după care realizează că nu acesta era cel mai surprinzător cuvânt pe care-l folosise. Noi?

– Ai văzut ce au făcut. Femeia își puse o mână în șold, pe brocartul alb al jachetei ei. Dacă știi numele lui Stephen Shaughnessy, poți să ghicești de ce nu e admirat de toată lumea. Cât despre mine, poți să nu mă mai interoghezi în mod subtil. Practic, nu sunt o neadaptată de la Cambridge. Nu mai sunt. Am absolvit Colegiul Girton pentru femei acum câțiva ani.

Trecuse mult timp de când Edward fusese luat prin surprindere. Știa, vag, că Girton exista și că femeile absolviseră acel colegiu. Dar nu fusese multe. De fapt, numărul era așa mic, că ar fi putut la fel de bine să nu existe. Edward clipi și o analiză din nou – sacoul bărbătesc, lavaliera din jurul gâtului. Cât se schimbaseră femeile de când plecase din Anglia.

– Ești o sufragetă, spuse el sec.

Tânăra expiră cu putere, iar Edward simți reacția ei ca pe o lovitură fizică. Vântul îi scosese niște șuvițe de sub pălărie. Străluceau în soare într-o nuanță luminoasă de castaniu. Sacoul ar fi trebuit s-o facă să pară masculină, însă îi accentua mai degrabă formele, în loc să le ascundă. Scotea în evidență toate diferențele dintre corpul ei și cel al unui bărbat. Dar zâmbetul ei era cel care o făcea periculoasă. Un zâmbet care spunea că putea să cucerească toată lumea și avea s-o facă de două ori înainte de micul dejun.

– Nu pronunți bine cuvântul, spuse ea, în timp ce dădea din deget.

– Poftim? Edward încercă să-și amintească ce spusesese. Sufragetă? Atunci cum se pronunță?

– Sufragetă se spune cu un semn al exclamării la final. Așa: Ura! Sufrageți!

Luna ar fi putut să ignore pământul mult mai ușor decât putea să se îndepărteze el de ea. Își folosi toată voința ca să nu-i zâmbească. În schimb, îi aruncă o privire calmă.

– Nu. Urarele sunt cu totul peste abilitățile mele.

– Păcat. Tonul ei era înțelegător, dar în ochi i se citea batjocura. Înțeleg. Ești un misogin.

Edward nu auzise niciodată cuvântul ăla, dar semnificația lui era foarte clară. Femeia îl judecase, crezând că era ca toți ceilalți bărbați din Anglia. Era o prostie să protesteze că era altfel. Era o prostie să-i pese de părerea acestei femei necunoscute despre el.

Cu toate astea, vorbi.

– Nu. Sunt doar realist. Cel mai probabil n-ai mai întâlnit niciodată pe cineva ca mine.

– O, dar sunt sigură că am făcut-o, spuse femeia, dându-și ochii peste cap. Le-am auzit pe toate. Hai să vedem. Crezi că femeile o să-i voteze pe cei mai chipeși candidați, fără să-și folosească mintea. Asta e dimensiunea realismului tău?

Bărbatul îi înfruntă privirea acuzatoare, cu o privire iritată.

– Ți se pare că sunt un prost? Nu văd nici un motiv pentru care femeile să nu voteze. În medie, nu sunteți mai proaste decât bărbatul de rând. Dacă există dreptate în lume, sufragetele își vor îndeplini țelurile politice. Dar lumea nu e dreaptă. O să-ți petreci toată viața luptând pentru beneficii, care se vor pierde în certurile politice, la zece ani după ce au fost obținute. De asta nu o să exclam. Nu ar avea nici un rost, pentru că mi-aș irosi aerul.

Femeia îl privi o clipă. Îl privi cu adevărat, ca și cum îl vedea pentru prima oară, în locul misoginului cu formă de bărbat pe care și-l imaginase.

– Dumnezeuule. Își băgă mâna în buzunarul fustei. Ai dreptate. Chiar n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine.

Femeia îl privi din nou, și de data asta, îl analiză lent, din cap până-n vârful degetelor. Inima lui Edward tresări. Apoi femeia îi zâmbi.

– Ei bine, domnule realist. Sună-mă dacă o ai vreodată nevoie de un semn de exclamare. Am o cutie întregă cu așa ceva.

Lui Edward îi luă puțin să realizeze că femeia îi întindea o carte de vizită. Aceasta i-o strecură printre degetele acoperite cu mănuși ale mâinii drepte. Edward o prinse cu stânga, înainte să cadă pe jos. Cartea de vizită era simplă și modestă, fără înflorituri și scris curbat cum te-ai fi așteptat, fiind a unei femei. Pe de altă parte, era o carte de vizită de afaceri, și nici o femeie nu-i mai dăduse una până acum.

Frederica Marshall, B.A.

Proprietară și editoare-șefă

Women's Free Press

De către femei – pentru femei – despre femei

Când Edward își ridică privirea, femeia plecase deja. O văzu la câțiva metri depărtare, făcându-și drum prin mulțime, cu scaunul sub braț. Apoi mulțimea agitată o înghiți și el nu mai rămase decât cu cartea ei de vizită.

Capitolul 2

Kent, mai târziu în acea seară

Casa în care Edward crescuse nu se schimbase deloc.

Niște urme de căprioară treceau prin pădurea din apropiere. O pașiște cu iarbă sălbatică, mângâiată de vânt și construită cu atenție, ca să arate natural, se întindea lângă aripa de sud. Râul, aflat la un cinci sute de metri de casă, scotea un murmur liniștitor.

Casa se afla la capătul unui drum lung, la un kilometru și jumătate distanță de centrul orașului. Ruinele a ceea ce fusese odată o fortăreață, cu pietre gri, argintate în lumina lunii, se conturau de pe un deal. O bătălie fusese purtată odată acolo. El și Patrick descoperiseră de multe ori bucăți de armură și mânere degradate de săbii. Acum nu mai rămăsese mare lucru din ea în afară de parapetul aflat sus de tot, iar de-a lungul râului, o colecție de pietre care fuseseră odată cheiul unei bărci. Acele rămășițe triste păzeau un vad din nisip, care fusese înlocuit în timp de un pod, aflat la un kilometru și jumătate distanță în susul râului. După aproape zece ani de absență, Edward se potrivea la fel de bine în peisaj ca acel parapet abandonat.

În fața lui se afla casa modernă, ca o imagine a liniștii pure.

Acea liniște era o minciună. Pe un câmp aflat aproape de grajd, se afla locul în care tatăl lui Edward dăduse ordin ca Patrick și Stephen să fie biciuiți.

Ferestrele casei aruncau o lumină aurie, înșelătoare, peste imaginea amintirii. Edward dădu din cap risipind gândurile sumbre și se îndreptă spre o ușă laterală, din sticlă. Lumina lunii se revărsa în bibliotecă. Prin ferestre, distingea un birou plin cu teancuri de hârtii. Edward își primise cota lui de pedepse în camera aceea. Acolo își ținuse capul sus, cu mândrie, refuzând să cedeze, refuzând să mintă, indiferent de consecințe.

Acum știa mai bine de atât. Noțiunea moralității era relativă. De exemplu, avusese de gând să intre prin efracție în casa aceasta. Unii ar fi putut categorisi lucrul acesta drept „jaf“. Ceea ce, în sens moral, ar fi însemnat că locuitorii actuali ai casei nu ar fi apreciat intruziunea lui. Dintr-o perspectivă legală însă, exista o diferență mică, dar importantă: casa aceasta, și tot ce era în ea, îi aparținea încă lui. Avea să fie a lui pentru încă patru luni, până când era declarat mort, o dată pentru totdeauna.

Abia aștepta.

Scoase o foaie subțire de oțel, din locul ei ascuns în măneca hainei, se aplecă lângă încuietore și ascultă cu atenție să audă un clic. Cunoscuse odată un bărbat care putea să deschidă orice ușă în doar câteva secunde. Prin contrast, Edward avusese rareori nevoie să intre prin efracție, așa că talentul ăsta era ruginit. Avu nevoie de trei minute inconfortabile ca să convingă ușa să-l lase înăuntru.

Mirosul de trabuc îl năpădi imediat, întunecat și înțepător, un miros ranced care intrase în perdele și în pereți. Era un miros vechi, ca și cum nimeni nu mai fumase în camera aia de luni întregi. Edward găsi chibriturile, aprinse lampa cu ulei de pe birou și întoarse șurubul până când o flacără slabă lumină biroul. Erau teancuri întregi de hârtii peste care trebuia să se uite. Dacă Patrick avea dreptate, dovada avea să fie acolo.

Acesta era unul din cele două motive pentru care venise.

Dosarul pe care-l căuta era ascuns în sertarul cel mai din stânga, sub teancul de credite ipotecare. Edward desfăcu șnurul legat în jurul hârtiilor și se uită prin haosul de bilete și prin bucățile ispitiitoare de corespondență. Dar privirea îi fu atrasă de seria de articole tăiate din ziar.

Primul avea puțin peste șase luni.

„Întrebă un bărbat“, citi el. „Publicarea inaugurală a unei rubrici de sfaturi săptămânale, de Stephen Shaughnessy.“

Deci Patrick avusese dreptate. Cineva chiar era cu ochii pe Stephen. Prietenul lui îi spusese că Stephen scria pentru un ziar, dar Edward nu realizase că era vorba de o rubrică periodică, ba chiar una de sfaturi.

Ca să fie cinstit, gândul de a primi sfaturi de la puștiul de doisprezece ani, pe care-l cunoscuse odată, era mai degrabă îngrozitor. Dar până și Stephen se maturizase probabil în anii care trecuseră.